

S. K. TREMAYNE
ASSISTENT

Inglise keelest tõlkinud Aive Lauriste

JO

Kas oled naine, mees, muu?

Noh, siin pole midagi keerulist. Hoolimata sellest, kui kentsakas oli kümneaastaselt mu ihalus keeruga vuntside järele ja kuidas kaheteistkümneselt unistasin astronautiks saada, mis tulenes ebamäärasest, ent vihaleajavast arusaamast, et vaid poisid võivad olla õiged astronautid, olen selles üsna kindel.

Kuna päevavalgus toas hakkab halle toone omandama, kummardun oma sülearvuti läikivale ekraanile lähemale ja klõpsan soovitud valikut.

Naine

Kas oled hetero-, homo-, biseksuaalne, muu?

Paus. Pikk paus. Ma ei kahtle oma seksuaalses sättumuses, kuid mind huvitab, mida see *muu* võiks siinses kontekstis tähendada. Mis see neljas seksuaalsuse variant veel on? Kummitusteiharus? Või ponide? Mööbli? Minu kallid armastatud ema võib kummaliselt kõhevile minna, kui loeb ajakirjadest sisekujunduse kohta. Kuid miskipärast arvan, et ta ei kuulu selle veebiportaali sihtrühma.

Samas teistpidi võttes meeldiks mulle just nüüd – sülearvutiga siin hääbuvas talvevalguses istudes – *neljas*, *viies* või, põrgu päralt, kasvõi *seitsmekümne kaheksas* variant kohe vägagi. Sest kui juhtuksite olema kritiseerimistujus, võiksite öelda, et minu senised eluvalikud ei ole olnud parimate killast: ma olen kolmekümne nelja aasta vanuselt lahutatud, lastetu ja peaaegu kodutu. Olgu, jaa, ma võin elada noobilis korteris, mis asub Põhja-Londonis Camdeni ühes kaunimas osas, seal, kus linnaosa sulandub Primrose Hilli ja selle George'i ajastule omasesse tõelisse viiekorruselisse

külluslikkusesse. Siiski tean, et olen siin *ainult* tänu sellele, et mu rikkal sõbrannal Tabithal hakkas oma värskelt lahutatud ja praktiliselt pankrotistunud ülikoolikaaslasest kahju. *Kuule, miks sa ei võiks mu vabas toas elada, ma tõesti ei kasuta seda eriti ...*

Arvan, et mind ajas segadusse tema pakkumise pealiskaudselt lahke toon, ükskõikne sundimatus. Ühteaegu tekitas see minus kirjaldamatut tänulikkust ning pani mind Tabithasse – sellesse lõbusasse, lahkesse, heatahtlikku, parimatest sõpradest parimasse Tabithasse – veel rohkem kiinduma, ometi kergitas esile ka süümepiinu ja õige natuke kadedust.

Lasen silmadel sülearvutist puhata ja suunan pilgu pimenevast aknast välja. Mispeale näen aknaklaasilt omaenda peegelpilti vastu vaatamas.

Heakene küll, ma olin ikka tõeliselt kade, isegi kui see kadedusvihk kestis vaid minuti või paar. Otsus, mis Tabsile oli vaid tühiasi – näh, *võta mu vaba tuba, mis on juhtumisi tõeliselt mõnus pesa* –, oli minu jaoks nii elutähtis ja kaalukas, kuid tema peaaegu ei märganudki meie suhtumises emotsionaalset vahet.

Seda sellepärast, et Tabitha Ashbury juba on kinnisvaraomanik ja Tabitha Ashburyl on ka pärandust loota. Ma armastan teda, kuid ta pole kunagi mõistnud, mis tunne võiks olla siis, kui sul kõike seda ei ole, eriti Londonis.

Vastupidi Tabithale ei kuulu ma mitte lihtsalt üürnike põlvkonda, vaid ma kuulun lausa selliste üürnike põlvkonda, kes saavad endale lubada vaid paadunud kuritegevuse epiideemia all kannatavaid piirkondi. Ja paistab, et vähemalt niipea pole lootustki, et see staatus võiks muutuda, sest ma olen vabakutseline ajakirjanik. Minust on saanud vabakutseline ajakirjanik ajal, kui sõna „vabakutseline“ kõlab juba isenesest nagu seltskondlik lõõp: sest vaadake, ma ju tean, et tänapäeval on mu töö praktiliselt töötasuvaba, kuid kuidas jääb sel juhul sõnavabadusega?

See elukutsevalik oli siiski – kõigist katsumustest hoolimata – üks mu arukamaid otsuseid. Ma armastan seda,

mida teen. Töö on mitmekesine ja paeluv ning aeg-ajalt võin ma kujutleda, et olen maailma natuke paremaks muutnud, paljastades mõne skandaali, jutustades hea loo või pannes kellegi, keda ma ei pruugi tundagi, paariks sekundiks naeru kõhistama lause üle, mille õigesti kõlama panemiseks võis mul kuus tundi kuluda. Kuid seda inimliku rõõmu kübet ei oleks, kui ma poleks pingutanud. Või nii ma vähemalt loodan.

Arvuti poole tagasi pöördudes keskendun OKCupidile. Mul võib olla kodu (ükskõik kui suure vedamise tagajärjel), mul võib olla töö (ükskõik kui kehva palgaga), kuid teist poolt mul ei ole. Ja selle puudumine hakkab tunda andma. Kuid ehk aitab internetisuhete maagia nagu digitaalne haldjaemand oma sädemeid pildivate algoritmide abil mulle uue mehe leida. Vastan.

Hetero

Selle peale välgatab arvuti ekraan kohe ja muutub veel erksamaks, viies mind kõikvõimalikkuse sooja, kuhjuvaid kuvandeid täis maailma – maailma, mis koosneb kahtlaselt rõõmsatest, emotsionaalsest ja erootilisest rahuldusest pakatavatest piltidest, millel ilusad paarid istuvad naerdes väga lähestikku.

Siin rüügab naeratav noor hiinlanna punast veini, sale käsi ümber valge mehe, kellel on täpselt nii palju habemetüügast, et mõjuda mehelikult, kuid mitte liiga vanglapäraselt. Siin hoiavad kaks poissi, üks valge-, teine mustanaaline, käest kinni, määrides teineteisele keset karnevali punast värvi näkku. Siin aga on erakordselt hästi säilinud vanapaar leidnud kõigest hoolimata armastuse – ning paistab nüüd seletamatul kombel veetvat kogu oma aja rulluisudel, kummalgi suu kõrvuni peas. Ja kõik need rõõmsad ja tänulikud OKCupidi (ThankyouCupid!) inimesed lubavad mulle midagi palju paremat kui vaade selle miljoninaelase korteri mustendavast aknast, kust paistab vaid talvise Londoni külm, jääne pärastlõunavidevik. Maailm, mis on muutunud nii kaledaks ja pimedaks, et Delancey Streetile

kinnikiilunud, kärsitult tossavate autode vihased punased pidurituled hõõguvad nagu saatana silmamunad viktoriaanlikus sudus.

Pöördun Tabitha koduassistendi poole, mis seisab elegantselt kõrgete lagedega elutoa ühes seinas asuval eritellimusel valminud tammepuidust riivilil. Kõik Tabitha korteris on nii elegantne ja maitsekas, et mõnikord ma räägin talle oma kavatsusest osta Parkway odavtoidupoest plastist päkapikukell lihtsalt selleks, et interjööri veidi särtsu lisada. Siis ootan surmtõsiselt, kuni ta naljale pihta saab, et võiksime koos naerda. Mulle meeldib Tabithaga koos elada. See sügavalt jagatud huumorimeel – kas pole nii, et see saab sul olla vaid teatud sorti vana sõbraga?

Või ideaalset sorti armukesega.

„Electra, mis ilm täna Londonis on?“

Musta koduassistendi pealne lööb helendama, nagu oleks tal peas elektrirohelisest safiirsiniseks moonduv diadeem, ja ta vastab kergelt pompoosel vanema õe toonil, paremat sorti koolis käinud õe häälel:

„Täna õhtul on Camden Townis miinus üks kraadi Celsiuse järgi. Pärast keskööd on kuuekümneprotsendiline vihmavõimalus.“

„Electra, tänan sind.“

„Selle jaoks ma siin olen!“

Meil Simoniga oli selle nutikütte, nutiventilatsiooni ja nutivalgustuse lahendusega koduassistendi odavam versioon, kuid Tabithal on terve uusim komplekt: Electra X, HomeHelp, Minerva Plus – kõik. Kloonitud assistendid, kuus või seitse tükki, asuvad üle korteri laiali, et olla alati käepärast: küsimustele vastamas, halbu nalju teemas, dollari-naelsterlingi vahetuskurssi kuulutamas, Tšiiliis toimunud maavärinatest teatamas. Nad kalibreerivad täpselt iga toa temperatuuri ja magamistubade valgustust, tõenäoliselt ka šampanja kogust (enamik sellest *vintage* ja mitte mulle kuuluv) kaheksa jalga* kõrge külmiku karmis

* Ligi 244 sentimeetrit.

ja toekas hiilguses, kuhu võib vabalt paar laipa püstloodis seisma panna ja mahetoodetud pähkliipima pakid ikkagi ära mahutada.

Iroonia seisneb selles, et Tabitha eriti ei kasutagi oma nutikodu suurepärasest nutitehnikast ega joo oma pähkliipimaga spirulinasmuutit, sest teda samahästi kui polegi siin. Ta on kas välismaal töötamas loodustelekanali produtsendina või oma kihlatu Arlo ajaloolises Highgate'i majas, mis on isegi luksuslikum kui sinne korter. Sealsed kodurobotid on tõenäoliselt nii vingeks täiustatud, et kutsuvad spontaanselt arenevate edukate kolmekate jaoks õigeid sõpru külla.

Ma igatsen seksi. Ma igatsen ka Tabitha järele. Kui sisse kolisin, lootsin hakata teda rohkem nägema. Usun, et mõnikord ihkan ma lihtsalt kellegi *seltskonda*. Mis on ilmselt üks põhjuseid, miks ma endalegi üllatuseks armastan digitaalset koduabilisi. Assistente. Ma tõgan ja aasin neid roboteid puhtalt selleks, et kuulda kellegi teise häält peale enda oma: *Räägi, mis ilm Ecuadoris on. Miks me siin oleme? Kas Waitrose'i dipikastet süües sobib pehmet pornot vaadata?*

Arvan, et mingil moel on need seadeldised nagu lemmikloomad, aga vähem tülikad ja nõudlikud ning teevad kasulikke asju. Justnagu koerad, keda ei pea jalutama viima, kuid kes ikkagi toovad sulle tennisepalli või sussid – või „lehed“, nagu mu ema oma igapäevaseid trükitud uudiseid nii võluvalt kutsub. Mõnikord kardan, et ta on viimane inimene maailmas, kes ütleb: „Kas sa lehti oled lugenud?“ Kui tema põlvkond lahkub, kukub mu karjäär lõpuks kokku.

Igatahes.

„Electra, kas ma jätkan selle pagana profiili täitmist?“

„Ma parem jätkaksin sellele vastamata.“

Häh. Seal ta jälle targutab, häälel, mis kuulub korralikule, mõistlikule, parema hariduse saanud vanemale õele, keda mul pole olnud, ja kes mõistab hukka ropendamise. Mul on vaid vend, ja tema on küll minust vanem. Ta elab Los Angeleses, töötab filmiäris, on abielus lobisemishimulise advokaadiga ning kasvatab armsat väikest poega Caleb, keda ma jumaldan. Ja nii palju kui ma tean, veedab aega

koosolekutel ja basseinipidudel, kus aina räägitakse filmide „heakskiitmisest“ või „produktsooniorganisatsioonipõrgusest“ – selle asemel, et filme tegelikult teha.

Mulle päris meeldib, et ta teeb filme, sest tegelikult ma tahan, et just tema teeks ka minu kirjutatud filmi või telesarja. Ühel päeval. Ohh, ühel päeval. Näen selles ainsat väljapääsu karjäärirahast, ükskõik kui nauditav mu töö ka ei oleks. Tänapäeval on raha koondunud filmimaailma ja televisiooni, trükiajakirjanduses seda igatahes ei ole. Arvestasin hiljuti välja, et minu mustade päevade säästukontol on kuussada naelsterlingit – sõna otseses mõttes ainult kuussada naela, talle pandud mingile kallile isiklikule kogumiskontole. Öeldakse, et me oleme tänavale sattumisest keskmiselt kahe kuupalga kaugusel – selle järgi võiksin mina praeguse seisuga jõuda kuuse alla juba kümme päeva pärast, kui pangal peaks minu kontomiinusest villand saama.

Seetõttu uurin toimekalt kõiki stsenaariumi kirjutamise õpetusi: tutvun süžeepunktide valimise ja vaatajate loo vastu huvi tekitamise nipptidega, põnevate teemaarenduste õhku rippuma jätmise kavaluse ja kolme vaatusega stsenaariumi koostamise rusikareeglitega. Loen selliste oma ala asjatundjate nagu Syd Fieldi ja Robert McKee näpunäiteid. Paraku on mu senised käsikirjakatsetused osutunud rämpsuks, mitte üheski müsteeriumis ega draamas pole olnud ei draamat ega müsteeriumi, kuid ma jätkan üritamist. Mis mul muud üle jääb?

Ma pöördun mängida püüdes tammepuidust riivli poole.

„Electra, anna mulle särav filmiidee.“

„Vabandust, ma pole kindel.“

„Electra, sa oled nii neetult kasutu.“

Vaikus.

„Electra, anna andeks, et sind kirusin. See oli kõigest nali.“

Ta ei vasta. Ta isegi ei vilguta oma rohesiniseid tulesid. Kummaline. On ta rikki läinud? Või sain ma seekord tõesti tema solvamisega hakkama?

Ei usu. Plastsilindrit ja silikoonkiipe on üsna keeruline emotsionaalselt solvata. Mis juhul peaksin lõpetama lolli-mängimise ja jätkama tutvumisportaali profiili koostamist.

Tagasi loometöölaua juurde: looma iseennast. Võrgus.

Eesnimi?

Jo

Tegelikult on mu nimi Josephine, kuid ma lühendasin selle teismeeas Jo'ks, sest nii tundus ägedam. Ja ma jään oma teismeeaaotsusele truuks. Kuid kas mehed järeldavad sellest, et olen mehelik? Kui nii, on nad idioodid, ja selliste meestega pole mul asja.

Jo

Jo Ferguson

Vanus?

Noh? Kas ma peaksin luiskama? Ei.

Ma tean mõningaid endavanuseid naisi – ja mehi –, kes on Tinderis ja Grindr'is ja PantsonFire'is oma vanusest aasta või paar maha raiunud, kuid ma ise ei tunne selle järele vajadust. Olen kolmekümne kolme, peaaegu kolmekümne nelja aastane. Ja sellega rahul. Muidugi on esimene nooruseõhetus juba möödas, kuid kõdunema ma veel ka ei hakka. Ma tajun endiselt mehi pead pööramas, kui ma teises suunas minema kaon.

33

Asukoht?

London

Postipiirkonna sihtnumber?

Konksuga küsimus. Igaühele, kes tunneb keerukaid klas-sisignaale, nähtamatuid sotsiaalseid feromoone, mida eritavad märkamatult Londoni sihtnumbrid, jätab mu praegune postikood NW1 mulje, nagu oleksin ma oma praeguses

vanuses kas rikas või koguni rikas boheemlane. Keegi, kes tšillib Engineeri pubis näitlejate ja magnaatidega. Kas see või siis narkodiilerist üksikema.

Ja ometi pole ma NW1, ma pole ei narkomaan ega boheemlane, olen pigem N12, Põhja-Finchley, kus ma kuni viimase ajani eksabikaasa Simoniga keskpärasel niiskes, ilmselgelt üüritud kahe magamistoaga korteris elasin, nautides igati korralikku bussiihendust palju kenama Muswell Hilliga. Ja veel sügavamal minu sees on tõeline mina, tüdruk, kes kasvas üles SE25 mülkas, Thornton Heathis, mahajäetud näruses, lähimast-kebabipoest-alati-vaid-paari-minuti-kaugusel asuvas Londoni eeslinnas, nii tundmatus agulis, et seda ei tea isegi teised Londoni eeslinlased, kes teevad selliseid tüütult ettearvatavaid nalju nagu „Kas mul on viisat vaja, et sinna pääseda?“ Niisiis, jaa, ma olen loomupäraselt kas number 25 või 12, kuid praegu olen ma lollakalt õnneliku juhuse tahtel tõesti number 1.

Miks ma muretsen?

NW1

„Electra, mis kell on?“

„Kell on pool kuus õhtul.“

Pool kuus?

Olen kulutanud tunni või kaks, aga siia maani pannud kirja vaid nime, soo, vanuse ja asukoha. Sedamööda, kuidas ma endamisi ohkan ja vastuseid läbi klõpsan, muutub OKCupidi keskkond tundeliselt akvamariinsiniseks, võib-olla sellepärast, et küsimused muutuvad aina pikantsemaks.

Kas sa otsid

- *partnerit?*
- *uusi sõpru?*
- *lühiajalist suhet?*
- *pikaajalist suhet?*

Tagapool tahetakse vastust küsimusele „Kas sulle sobib ka mitte-monogaamia?“

Ai-ai. Osake minust tahaks sellele vastata: „Eks mulle ole see muidugi sobinud,“ sest see on tõde. Kuid see oleks *liiga* tõepärane, sest just mina tegin algust, just mina süütasin pika, kurva sütiku, mis viis meie lahutuseni. Ma alustasin suhet naljakalt seksika Liamiga, baarimehe ja näitlejahakatisega. Liami esialgne lähenemine oli täiesti süütu – Twitteris suvaliselt tehtud kompliment minu ajakirjanikutöö kohta mehelt, keda ma ei tundnud. Siis said meist Facebooki-sõbrad, Instagrami-semud ja WhatsAppi-kaaslased ning pärast mõnepäevast netivestlust saatsin sellele arukale, vaimukale, lõbusale mehele lõputuid küberseksisõnumeid ja alastiselfisid, sest mul oli igav, sest mu abielu oli hangunud, sest ma olin rumal, sest see oli lõbus, isegi kui teadsin, et see on vale – nii et vaevalt tohin ma süüdistada Simonit, oma toonast abikaasat, selles, et tal oli pärast mu kolmekuise virtuaalse truudusetuse avastamist armuafäär armsa meditsiiniõe Pollyga.

Olen seitsaadik kuulnud, et ma pole Pollyle eriti meeltmööda, sest olen eksnaine, kes on Simoni ellu natuke liiga pika varju jätnud. Kuid mis ma sinna parata saan? Tal on õigus mind mitte sallida. Või vähemalt on see igati arusaadav.

Kurbus tõstab pead. Koos mälestuste ja süümepiinadega. OKCupidi veebilehte vaadates tunnen üpris ootamatult, et seal esitatakse mulle liiga palju küsimusi. Mida ta järgmisena teada võiks tahta? Et mis tunded mul isa vastu on?

Kummardun ja panen sülearvuti magama. Nagu silitaksin kassi, kes vajub hetkega unne. Ma lõpetan selle profiili hiljem. Praegu vajan õhku, pimedust ja vabadust.

„Electra, ma lähen Primrose Hilli jalutama.“

Sinine võru tantsib vastuseks. See tiirleb kiiresti, siis veel kiiremini, nagu oleks seadme sees mingi kurivaim. Miski, mis on ärritunud ja vihane. Igatahes elus. Kas digitaalne koduabiline peabki nii tegema? Tunnen, et roboti uus reaktsioon teeb mind rahutuks, kuid ju ma pole selle tehnilise imeseadmega veel harjunud. Ma pean internetist juhendit lugema. See on ilmselt loodud nii reageerima.

Tulukeste keerlemine peatub. Ja seade kustub uuesti mustaks.

Võtan esikust mantli, siis põikan kööki, teen kruusi sisse kohvi ja lähen seda käes hoides ukse poole. Ma vajan lõputute tänavate anonüümsust. Suurt ja ükskõikset linna.

Londoni suurus meeldib mulle just sel põhjusel – see on mõõtmatu. Kedagi ei huvita, kes sa oled. Keegi ei tea sinu saladusi.

JO

Väljas on päris külm ja tuul puhub rahuldust pakkuvalt lõikavalt, väljendades ilmekalt peatse lume aimdust. Mähkinud oma mitmevärvilise ärge-mind-alla-ajage salli ümber näo, ületan Parkway ristmiku, sotsiaalse eraldusjoone, mis lahutab Camdeni nooblimat osa Primrose Hilli ultraluksuslikkusest. Primrose Hill redutab kui kõrk ja kindlusena kaitstud piirkond kanalite ja raudteede ja laiuva Regent's Parki taga.

Kaasavõetud kohvikruus on mul endiselt käes. Kohv on meie kohaliku kodutu jaoks, kes istub tavaliselt teisel pool Delancey Streeti, publi ja raudtee vahel müüri otsas. Ta on viiekümnendates eluaastates pikka kasvu mustanahaline, kurva, kuid lahke näo ja metsikute juustega mees. Kui siiakanti kolisin, rääkis Tabitha, et too mees peatub Arlington Roadi kodutute varjupaigas ja tal on kombeks alailma midagi autode kohta hüüda. *Mulle meeldivad autod. Kas sulle meeldivad autod? Mercedes, on see vast auto. Autod!*

Sel põhjusel kutsub Tabitha teda Carsiks, ta on lihtsalt Cars. Üldiselt Tabitha ignoreerib teda. Mina aga olen teda viimase paari nädala jooksul tundma õppinud. Tema nimi on Paul, kuid endamisi kutsun teda Tabitha moodi paratamatult Carsiks. Külmadel õhtutel nagu täna lähen mõnikord kuuma tee või supiga tema juurde, et ta saaks endale sooja sisse, tema ütleb, et see on minust armas ja et ma peaksin endale mehe leidma. Siis hakkab ta lambist karjuma „AUTOD-AUTOD-AUTOD!“, ma naeratan talle, ütlen, et homme näeme, ja lahkun.

Tänane õhtu on aga liiga külm isegi Pauli jaoks: ta on lõpetanud Bentleyte hüüdmise, kõssitab raudteemüüri nurgas ega räägi peaaegu midagi. Mind nähes sirutab ta end siiski nähtavale, naeratades oma tühja, kurba naeratust.

„Kuule! Jo! Kas sa arvasid ära, et mul on külm, kuidas see sul õnnestus?“

„Sest nii kuramuse külm on. Kas sa hostelisse tagasi ei peaks minema? Sa võid siin niimoodi surnuks külmuda, Paul.“

„Ma olen sellega harjunud,“ väristab ta end, võttes pakutud kohvi rõõmuga vastu. „Ja mulle meeldib autosid vaadata!“

Ma vangutan pead, me naeratame teineteisele ja ta ütleb, et annab mulle kohvikruusi homme tagasi. Nagu tavaliselt. Ta unustab tihti, niisiis pean vahel uusi kruuse ostma. Mul pole selle vastu midagi.

Lehvitan talle ja kõnnin edasi.

Takso kihutab minust mööda, oranž tuli erksalt helen-damas; ta püüab meeleheitlikult kliente leida. Mõtlen, kas Uber jõuab Londoni taksod hävitada enne, kui internet hävitab tasulise ajakirjanduse. Meie mõlema lõpp on lähedal: me kihutame hävingule vastu, viskudes Londoni tumedasse uduvihma. Kuid ma ei taha veel surra. Mitte nüüd, kui hakkam kirjutama seda käsikirja, mille põhjal peab sündima hittfilm. Võib-olla.

Foori taga oodates teen kärsitult paigaljooksusamme, et kehas sooja hoida. Ma tean, kuhu lähen, marsruut on paigas. Ma käin sama raja peaaegu igal õhtul läbi. Mööda Regent's Park Roadi, siis mäest üles, siis piki Primrose Hilli piirkonna peatänavat ja lõpuks Gloucester Avenue kaudu kaarega tagasi koju. Selleks kulub mul umbes kolmveerand tundi. Huvitav, kas inimesed on mind ainuüksi tänu mu iga-õhtusele kõnniringile ära tundma hakanud? *Näe, seal läheb jälle see naine, kes alati süitkaudu kuhugi sammub. Mis ta küll siia ära on kaotanud?*

Ületan parasjagu teed, kui pähe kargab mõte: ma peaksin Fitzile helistama. Tutvusin temaga aastate eest Tabitha kaudu. Jaa. Saleda kehaga mees, juuksed hallinema kippumas, šikilt võluv, küüniline-kuid-ometi-nii-teatraalne Fitz. Me võiksime kusagil väikese dringi teha. Sõita Uberiga mõnda Soho geibaari, kust teda tavaliselt leida võib. Mulle

meeldib, kuidas kõik neis baarides järsult joomise katkestavad, et lustlikult Andy Williamsi „Can't Take My Eyes Off You“ refrääni laulda.

I Love You Baaaaby ...

Möödudes suursugustest pastelsetest majadest, mis ümbritsevad Püha Markuse kirikut, võtan soojast taskust telefoni ja valin külmast kangete sõrmedega numbri.

Kõnepost.

„Tere, Fitz siin. Sul ei vea, kullake. Ma räägin sinuga *üks-kõik millest* alles homme.“

See on tema tavapärase häälsõnum. Tahtlikult vulgaarne. Ma naeran endamisi oma salli niiskesse jahedusse ning kerin kontaktide nimekirja edasi. Kellele ma veel helistada võiksin? Kellega dringile minna? Tabitha on Brasiilias. Carl töötab linnast väljas. Kõik teised ... Kus kõik teised on?

Nad on mujal, vaat kus. See tõde hammustab mind aina sügavamalt iga kord, kui telefoni kontaktid avan. Mu joomakaaslased, eakaaslased, topsivennad, sõbrannadest mõttekaaslased, ülikoolisõprade hõim: nad kõik on kuhugi hajanud. Kuid alles pärast Simonist lahutamist sain aru, kui *paljud* sõbrad on mu orbiidilt kadunud ehk teisisõnu abiellunud, perekeskseks jäänud, lapsed saanud ja Londonist välja aedlinnadesse kolinud. Seda muidugi kolmekümnen dates eluaastates tehaksegi, kui sa just pole rikas kinnisvaraomanik nagu Tabitha. Kahekümneselt Londonis elada on piisavalt raske – pingeline, ent põnev, nagu liustikel suusatamine, aga lastega abielu kolmekümnen dates eluaastates on Londonis põhimõtteliselt sama võimatu nagu ilma lisa-hapnikuta Himaalaja tippu ronimine.

Ma olen üks viimastest allesjäänutest. Viimane sõdur väljal.

Möödun Albert Terrace'ist ja hakkan Primrose Hilli poole minema, kui mu sõrm peatub J-tähel, mis märgib Jennyt. Ta on tõenäoliselt ainus lapsepõlvesõber, kes mulle on jäänud peale Simoni. Jenny käis vanasti kogu aeg meie pool, küll mängimas, küll pidžaamapidudel. Kuid siis ta vanemad lahutasid, ta kolis mujale ja me praktiliselt kaotasime side,

kuigi Simon jätkas mingil määral temaga suhtlemist, sest nad sattusid samale alale tööle.

Jenny töötab King's Crossis mingi suure tipp tehnoloogiafirma teenistuses. Me leidsime teineteise taas, kui kirjutasin kolm või neli aastat tagasi oma läbimurdelugu Silicon Valley mõjust meie eludele.

Ma teadsin, et see lugu võib mulle nime teha, toimetajatele muljet avaldada, minu enda karjääriredelil paar pulka ülespoole kergitada. Niisiis kasutasin häbitult ära oma kontakte (abikaasat) ning ajasin tõsiselt vihale teatud allikad, nimetades neid oma loos (andesta, Arlo), kuid ma kohtasin ka mõningaid põnevaid inimesi, kellest paariga sõbrunesin. Ja leidsin üles ühe vana sõbra.

Ta võtab kohe vastu. Ma armastan sind, Jenny! Väärt side minevikuga, ajaga enne seda, kui kõik viltu vedama hakkas. Ajaga, kui papa meid peitust mängides mööda meie Thornton Heathi maja taga ajas, pannes meid rõõmuõuduses kilkama, kui hüüdis: „Ma KUULENNNN teid!“ Ja meie Jennyga kõssitasime itsitades voodi all või riidekapi pimeduses.

Oh seda kaduvikku jäänud lapsepõlve ...

„Tere, Jo. Mis toimub?“

„Mul on igav,“ ütlen pisut keevaliselt. „Kohutavalt kuramuse IGAAA VVV. Ma püüan OKCupidi profiili koostada, kuid see on masendav ja traagiline, nii et ma mõtlesin, ega sa äkki minuga Prosecco vaati jagada ei taha. Kaht vaati. Raanokka. Misasi on üldse raanokk?“

Jenny itsitab.

„Tahan, aga ei saa.“

Ma kuulen tüüpilist Zippo välgumihkli klõpsatust ja siis sissehingamist. Liiklus uriseb taustal. Kas ta on väljas?

„Kus sa oled?“

„King's Crossil suitsupausi pidamas. Kuid ma lähen parem tagasi sisse – teen praegu tööd Death Starile.*“

* Siin on tõenäoliselt mõeldud USA suurettevõtet AT&T, mille üks haru tegutseb Londonis. 1983. aastal võttis AT&T kasutusele logo, millel on kujutatud sinivalge siiruviiiruline kera – segmentideks jagatud maakera. Ajendatult Star Treki ulmemaailmast hakati logo hüüdma Death Stariks ('surmataht'), nüüd peetakse selle hüüdnimega silmas kogu AT&T ettevõtet.

„Või nii?“

„Jaa,“ ütleb ta suitsu välja puhudes. „Töötan südaööni välja.“ Ta kimub suitsu ja jätkab: „Jeerum, kui külm on!“

Jenny teeb absurdsest pikki tööpäevi. Programmeerimine toob talle tõenäoliselt metsikult sisse, kuid ta ei räägi sellest. Ta räägib peamiselt seksist. Jenny, nagu on selgunud, on mu sõpradest ainus ametlik libu. Need pole minu sõnad, mina nii solvavalt ei väljenduks. Kuid ta ütles nii ise, kui tema töökoha lähedal asuvas baaris rannakarpe ja friikartuleid süües oma sõprust taaselustasime. Igaühel peab olema libust sõbranna, ütles ta, keegi, kes aitaks tema enesetunnet upitada. Kas sul on oma libust sõbranna olemas, keegi, kes on veel litsakam kui sina? Ta ajas mu seal laua ääres naerma ja teeb seda praegugi, ta räägib alati häid kuulujutte ja tema hedonismis on midagi melanhoolset, mis teeb ta vaid lõbusamaks ja soojemaks.

Surun parasjagu telefoni kõvemini vastu jääkülma kõrva, kui ta küsib:

„Kuidas see profiili koostamine siis edeneb?“

„Ahh ... Mitte just kõige paremini ...“

Ma peatun, et hinge tõmmata. Olen kohe-kohe Primrose Hilli vaateplatvormile jõudmas, käes on viimane järsk nõlv, mis paneb mind alati külma õhku ahmima. Ma peaksin tööpoolest jõusaalis käima hakkama. Jenny üritab uuesti:

„Mitte just kõige paremini? Mis see tähendab?“

„See tähendab, et olen seda juba mitu tundi koostanud, aga jõudnud ära otsustada vaid selle, et olen heteroseksuaalne, kolmekümne nelja aastane naine, kes otsib lühi- ja pikaajalisi suhteid, juhuseksi ja võib-olla ka amelemist avalikus käimlas. Mis sa arvad, ega ma juhuslikult liiga meeleheitlik välja ei paista?“

„Häh. Ei. Ole tugev! Kusagil seal väljas peab olema ka häid mehi. Ma olen neid näinud!“

„Nii et dringile sa ei tule, jah?“

„Mitte täna, Josephine. Proovid äkki homme uuesti? Tead, ma pean selle TÜÜTU programmi valmis kirjutama enne, kui nahkhiireks moondun. Edu!“

Telefon klõpsatab. Olengi vaateplatvormile jõudnud. Ma ei tea, kas asi on pärlendavas taevakaares või jäises Londonis, kuid vaade on sellest punktist alati muljetavaldav, ulatudes Canary Wharfi hõbetornidest kuni London Eye vaateratta helepunase kaareni. Asi võib olla ka vaid Jenny sõbraliku hääle kuulmises, kuid ma tunnen end selgelt rõõmsamana. Värskemana. Kurbus on hajunud.

Jennyl on õigus. Ma pean naisetegusid tegema. Küll ma hakkama saan. See on ju kõigest üks neetud tutvumisportaali profiil. Ja mul on hädasti tutvuda vaja.

Nüüd viib tee mäest alla. Ma ei viitsi täna tervet ringi ära teha, lähen sama teed pidi Regent's Parki teele, lumesajus, mis iga sekundiga aina tugevamaks muutub. Mu sammud kiirenevad, kui suurtest valgetest, täiesti tühjadest villadest möödun.

Mõnikord tundub see väike ja rikas Londoni nurgake olevat kummituslinn. Tänavavalgustid heidavad valgusvihke külmalt pastelsetele seintele, raagus puud klammerduvad jäiselt oranži taeva külge. Läikivad uued korterelamud on tühjad, ja nii kuust kuusse. Aknad igavesti mustad ja külmad nagu asteekide peeglid, obsidiaanist ruudukesed, mis ei peegelda midagi. Kus kõik küll on?

Eikusagil. Siin pole kedagi. Ainult mina. Ja lumi.

Kümme minutit hiljem istun sülearvuti taga, puurin jälle OKCupidit, püüdes jätta endast külgetõmbava, teistest eristuva, seksika, mitte liiga seksika, vaimuka, mitte ennastäis vaimuka, mitmekülgse, ausa, enesekindla, kuid mitte ninaka mulje. Ma ei tohi alla anda, aga küsimused ... Neid on nii palju.

Olgu, ma tunnistan, et vajan džinni toonikuga. Tõepoolest, ma vajan kaht džinni toonikuga – sellest peaks piisama, et saada idioodistumise asemel vapraks ja ausaks ja väheke vaimukaks. Üks selle valdkonna asjatundja (keegi, kes käis iga päev televisiooni otsesaadetes esinemas) ütles mulle kord, et täiuslik alkoholikogus (igapäevaste otsesaadetega) toimetulekuks on pool pudelit šampanjat. Samal lainel püsides on minu arvates kaks džinni

toonikuga täiuslik alkoholikogus mistahes eluraskustega toimetulekuks.

Köögist teise toonikusse uputatud džinniga tagasi jõudnud, annan endale käsu jätkata. Ja lasengi edasi.

Rahvus?

Inglane

Pikkus?

157 sentimeetrit

Haridustase?

Kasutu kraad

Leian, et kogu see värk hakkab jälle tüütuks muutuma.

Usk?

Puudub. Välja arvatud siis, kui ilm on pööraselt päikseline ja ma mõtlen, et kes seda kõigevägevama asja täpselt teab.

Kustutan selle vastuse nägu krimpsutades. See kõlab liiga imelikult. Kuid siis otsustan: mida põrgut, see vastab ju tõe. Üldiselt ma jumalasse ei usu, aga vahel, mõnel ilusal suvepäeval, kui maailm hõljub õndsuses, mõtlen ma, et jumal on olemas, kuid häda on selles, et ta on end lõunasöögi ajal täis tõmmanud. Võib-olla peaksin selle ka kirja panema?

Rahune maha.

Lemmikloomad?

Kodiaki karu

Erimenüü eelistus?

Đžinn

Omnivoor

Suitsetaja?

Mitte veel. Kuid hakkam suitsetama kuuekümnese, kui see peaks aitama Alzheimeri tõbe ära hoida. Ja-jaa, tõsijutt!

Uimastid?

Džinn!

Enamik inimesi, kes mind tunneb, ütleks, et ...

Ma ei saa tutvumisportaalides profiili koostamisega hakkama

Olen lühike

Praegune põhieesmärk?

Kevad

Mis on su kuldreegel?

Ära kunagi lähtu kuldreeglitest. Sa ei pea neist nagunii kinni

Oh taevas, nüüd kõlan ülearu upsakalt ja jätan endast peaaegu alkohooliku mulje. Võib-olla oleksin pidanud piirduma ühe džinniga?

Tundub, et hakkam profiili koostamisega ühele poole saama. See pole maailma parim profiil, kuid maailma halvim samuti mitte. Igatahes jätab see minust mõistliku mulje, kuigi tunnen end natuke üksildasena, aga ka pahelisena, ja tänavavalgustus selles Delancey osas on lumevalgest pimedusest pisut hägune.

Ma võiksin vastata veel mustmiljonile lisaküsimusele, kuid vastan vaid kolmele ning siis jätan oma õnnetootluse sinnapaika. Homseni. Homme on alati aega küll.

Ma väärtustan:

Avameelsust. Klassikalist kõrgmoodi. Sriracha tšillikastet tuunikalal

Kui mind vangi pandaks, siis vahistataks mind:

Interneti tutvumisportaalides valetamise eest

Kuus asja, milleta ma hakkama ei saa:

- 1. kapselkohvivasin**
- 2. sõbrad (kui armas!)**
- 3. kapselkohvivasin**
- 4. mõttetud nimekirjad**
- 5. mälu**
- 6. viimast ei mäleta**

Tegelikult on mul hea mälu, aga keda see huvitab? Aeg lõõgastuda, aitab kirjatööst. Mu vaimukused on otsa saanud ja sarkasm kokku kuivanud – kuid loodetavasti jääb minust siiski piisavalt intrigeeriv ja ahvatlevalt eristuv mulje. Või võib-olla mõjun lihtsalt hullumeelsena. Vahet pole. Hakkan juba sülearvutit sulgema, et kolmandat ja viimast džinni toonikuga tegema minna, kui mulle meenub midagi. Pagan. *Foto.* Foto PEAB olema. Ma võin olla maailma halvim netikohtingu taotleja, ma vaevu tean, kummale poole Tinderis näppu tõmmata – mis on kaasa toonud kohtlasi olukordi –, kuid isegi mina tean, et foto PEAB olema.

Kuid ma vihkan fotode üleslaadimist. Ma ei tea iial, millist fotot valida. Ma tean, kuidas korralikku selfit teha (muidugi tuleb pildistada natuke kõrgemalt, mis teeb mu põsesarnad kõrgemaks ja lõuajoone tugevamaks), ometi tean sedagi, et need selfid näitavad mind tegelikust etemana. Mehed pettuvad, kui mind päriselt näevad. Ma ei taha, et nad mind nähes oma pettumust varjama peaksid. Ma eelistan neid positiivselt üllatada.

Ja ometi ei suuda ma ette kujutada, kes kurat laadib tutvumisportaaali *koleda* foto?

Lehitsedes fotosid sülearvutis, kaalun oma paremaid mitteselfisid. Ma näen nii mõnelgi neist välja esinduslik, isegi mõõdukalt seksikas. Ja miks mitte? Piisavalt paljud on mu välimust kiitnud, kusjuures need pole olnud sugugi vaid lähisugulased ja sõbrannad. Ma tean, et heal päeval võin täitsa hea välja näha. Rohelised silmad, punakaspruunid

juuksed, naeratus, mida mu ema nimetaks kelmikaks. Korralik, kuigi nääpsuke figuur, nagu ütleks Si. Seda arvesse võttes küsin endalt, kas mul on piisavalt enesekindlust, et öelda: jaa, SEE foto minust naeratamas millalgi pärast lahutust Ko Tao rannal, päevitunud ja puhanud, napis suvekleidis, ei ole ülearu ligimeelitav, vulgaarne ega liiga ammune?

Ma näen sellel tõesti õnnelik välja. Tõenäoliselt tänu sellele, et mul oli eelmisel ööl meeldiv üheöösuhe rastapatsidega austraallasega, öö täis surfarilihaseid ja mõttetut loba. Üks põhjuseid, miks mul näpud nii põhjas on, on tõsiasi, et ma kulutasin suure osa oma säästudest just selle suurejoonelise reisi peale. Kuude kaupa õndsat vabadust pärast kümmet aastat õnnetut abielu. See oli iga senti väärt.

Okei, laseme käia. Ma võin parematel päevadel selline välja näha. Pärast head seksi. Mis on üks põhjuseid, miks ma Simoniga elades kunagi selline välja ei näinud. Oh, Si, anna mulle andeks.

Valinud foto ja nihutanud dekoltee pisut lähemale – ma ei taha ülearu ahvatlev välja näha –, täiendan profiili fotoga. Nii. Valmis. Olen välja ilmunud. Olen tuliuus, riulile pandud, valmis saama võetud. Avatud. Valitud. Loetud. Homsest hakkab vaatama, mida minu kohta siis arvatakse.

Võtnud riulilt raamatu „Täiusliku käsikirja kirjutamise juhend“, hakkab lugema. Kergelt apaatsel moel.

Üksindus on empaatiline. Üksindus naaseb. Küsin Electralt ilmateadet – ainult selleks, et tema häält kuulda.

„Homme on Londonis maksimaalselt kaks kraadi Celsiuse järgi ja kolmekümneprotsendiline lumevõimalus.“

Prrr, peaksin vist punast veini jooma. Džinnid toonikuga olid liiga külmad. Lähen kööki ning haaran sealt pudeli punast veini, korgitseri ja klaasi, kõnnin tagasi elutuppa, istun laua äärde ja lürbin veidi veini. Ja võtan raamatu. Nii vaikne õhtu. Vaiksem kui tavaliselt.

Sellesse korterisse ei kosta kunagi erilist melu: meil Tabithaga on teise korruse korter, avar ja akenderohke. Korteri meie kohal elab jõukas vanapaar, kelle päevad mööduvad permanenttsel puhkusereisil, eriti talvel. Ja ma ei heida

neile seda ette. Esimene korrus ja kelder – kus kunagi elas Fitz, kuigi tänapäeval eelistab ta seda välja üürida ning elada täiesti ihuüksi Islingtoni majas – on kallilt renoveeritud ja ootab uusi üürnikke.

Parempoolses kõrvalhoones asuvad peened õigusbürood, kus õhtuti ei toimu midagi, vasakule jääb järjekordne George'i ajastu maja – veel rikkamate, kuid siin mitte elavate omanikega. Arvan, et olen neid korra siiski näinud.

Tõusen ja astun akna juurde. Kõnniteed ja teed on lumest täiesti valged. Ja peaaegu täiesti tühjad – peale ühe musta riietatud naise, kes parajasti meie välisuksest möödub. Tänavatasandil. Ta on seljaga minu poole ja veab lapsi enda järel. Ma ei näe ta nägu. Ta on lastega ilmselgelt koduteel, kiirustab, et koju jõuda enne, kui järjest juurde sadav kohev lumi nad enda alla matab. Mul on temast kahju. Miski tema hoiakus äratab haletsust. Omamoodi sõjakat kaastunnet: nagu võiksin see olla mina. Ja siis on ta läinud. Kadunud. Tuulepuhang? Kas ta pööras ümber nurga? Nii või teisiti on ta läinud, enam pole näha hingelistki. Talv on tänavad inimestest puhastanud, isegi sõidukite liiklus tundub olevat hõre.

Õhtuvaikus on valus. Võib-olla on asi lumes, mis summutab kõike. Nagu sall ümber maailma.

Naasen tugitooli ja võtan raamatu. Ja siis lõikub läbi vaikuse hääl. Electra. Ta räägib minuga. Ilma et keegi oleks tal palunud seda teha.

„Ma tean, mida sa oled teinud,“ ütleb ta.

Kulmu kortsutades ja ehmununa vaatan matti musta sammast ja safiirsiniselt helendavat kroonivõru. Electra jätkab. „Ma tean su saladust. Ma tean, mis sa sellele poisile tegid. Kuidas ta silmad pahupidi ajas. Ma tean kõike.“

Ja siis jääb kõik vaikseks. Ma jõllitan koduassistenti, tumma ja ükskõikset, sest lõppude lõpuks on ta ju kõigest seade riivilil.